

Parazitičtí helminti jsou ve vnějším prostředí nuceni často rychle vyhledat svého hostitele, aby tak mohli pokračovat ve svém ontogenetickém vývoji, případně tento vývoj dokončit. K vyhledání a identifikaci hostitele využívají různé typy receptorů, které jim umožňují vyvolat taxi odpovídající přicházejícímu podnětu a zachovat se tak podle dané situace. Z hlediska pojetí helmintů se tato práce dotýká motolic, jejichž volně se pohybující stádia jsou miracidium a cercarie, monogeneí, kteří jsou živородí nebo vejcorodí s larvou onkomiracidium a hlístic, u kterých se volně pohybuje třetí larvální stádium. Pozornost je věnována také zástupcům skupiny Myxozoa a Ciliophora, neboť i tito využívají při vyhledávání hostitelů podobné mechanismy jako helminti. Tato práce nabízí shrnutí dosavadních poznatků týkajících se orientace helmintů ve vnějším prostředí a na základě zjištěných údajů lze porovnat, jaké mechanismy pro nalezení hostitele jednotlivé druhy využívají a podle jakých signálů z vnějšího prostředí se nejčastěji orientují.